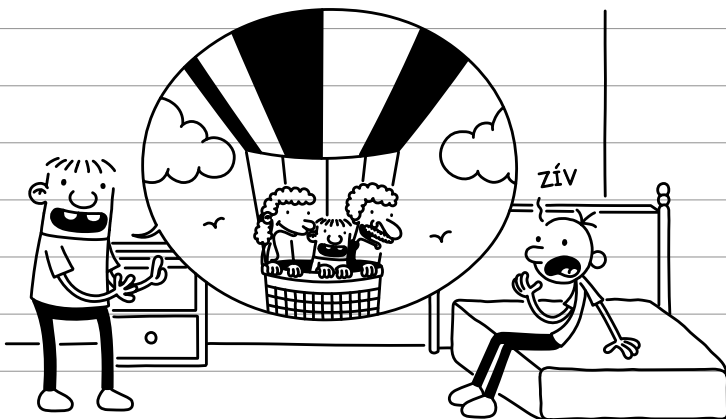

PROSINEC

Neděle

Když vám někdo vypravuje o své dovolené, nejhorší je, že se musíte tvářit, jako byste měli radost S NÍM. Nikdo totiž nestojí o to, poslouchat vyprávění o záživě, kterou sám NEZAŽIL.

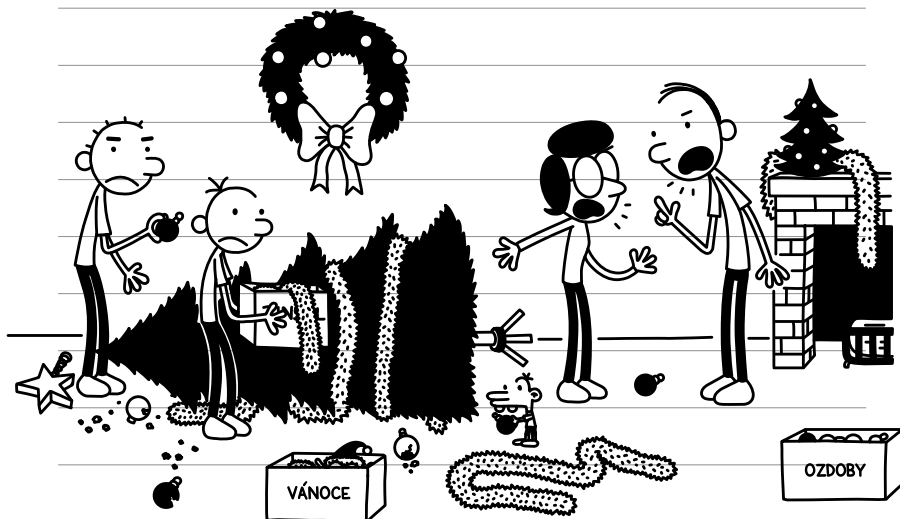
Jediné dovolené, o kterých vážně chci něco slyšet, jsou ty, co se NEPOVEDLY. To mi potom aspoň není líto, oč jsem přišel.

Moje rodina se teď zrovna z jedné dovolené vrátila, a věřte mi, že kdybych býval mohl zůstat doma, tak bych to UDĚLAL. Jenže jsem opravdu neměl na vybranou.

Ještě před pár týdny nic takového ani nebylo V PLÁNU. Byl prostě normální prosinec a já se těšil na Vánoce.

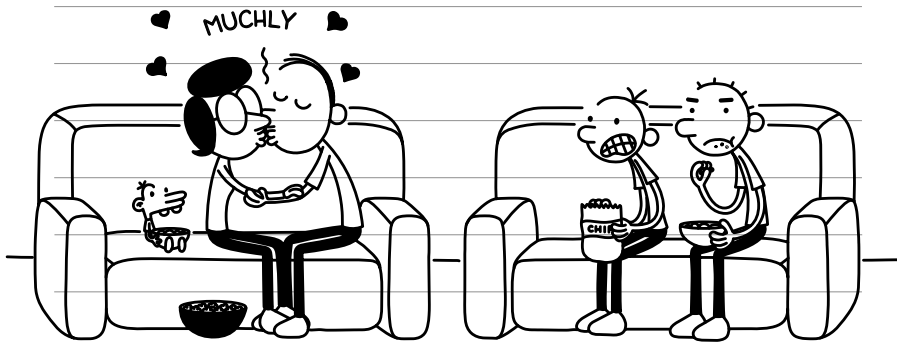
Ale máma s tátou se strašně stresovali, co všechno se musí na svátky připravit. Vánoční výzdoba nabírala hrozné zpoždění a nic nešlo, jak by mělo.

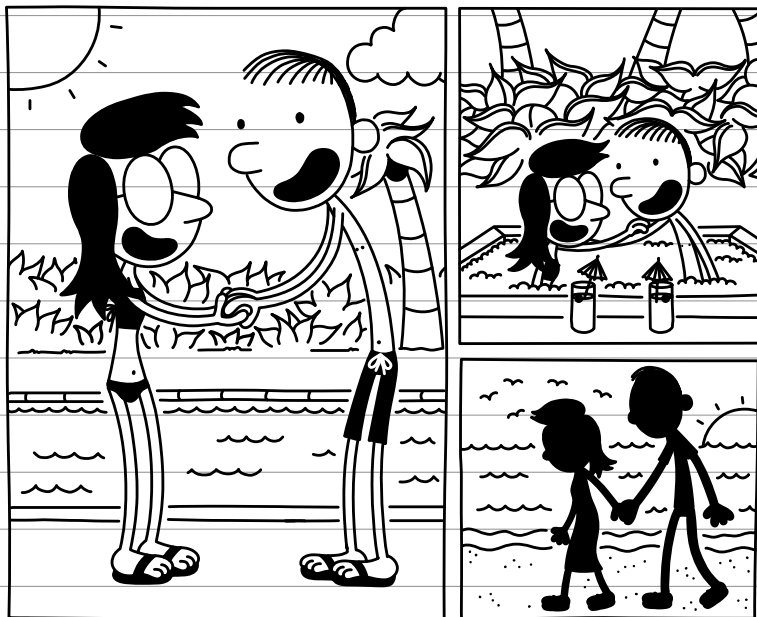
Já jsem si ale jistý, že do Vánoc by se to klidně stihlo. Jenže pak jednou večer dávali v televizi reklamu, která celé naše svátky **TOTÁLNĚ** obrátila vzhůru nohama.

Byla to reklama na dovolenou v Isla de Corales, což je místo, kde máma s tátou strávili libáňky. To vím proto, že kdykoli se na to někde objeví reklama, naši jsou hned celí naměkko.

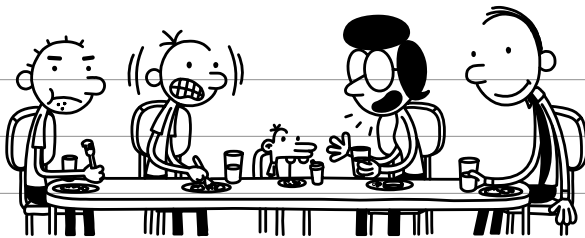

Představovat si mámu s tátou, než měli nás děti, není nic příjemného. A ani bych to NEMUSEL dělat, kdyby máma každý rok o výročí svatby nevytáhla album z libánek.

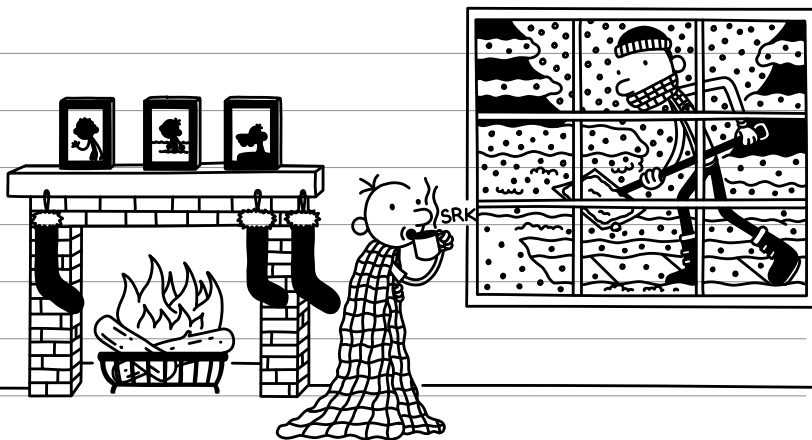
A hned druhý večer po té reklamě nám máma s tátou oznámili, že LETOS prostě Vánoce VYNECHÁME a místo toho pojedeme na Isla de Cordes.

Když jsem se zeptal, jak tam dopravíme dárky, máma řekla, že ten VÝLET je náš dárek.

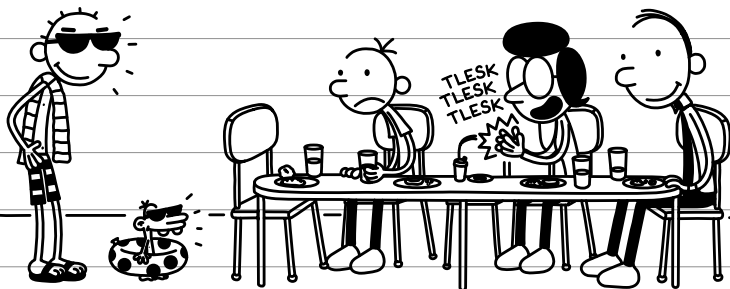

Mně to tedy připadalo jako **HROZNÝ** nápad a dost mě překvapilo, že táta je pro. On obvykle nerad utrácí a já jsem si byl jistý, že ta dovolená bude stát **MAJLANT**. On ale řekl, že už má toho studeného počasí plné zuby a že chce ujet někam do tepla.

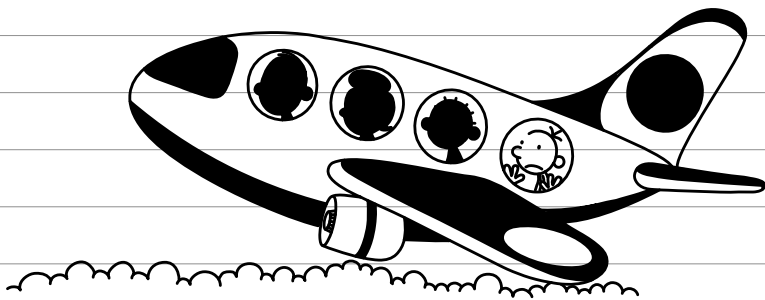
Já osobně se studeným počasím problém nemám. Vlastně by se dokonce dalo říct, že čím hůř venku je, tím jsem spokojenější.

Myslel jsem si, že Manny a Rodrick mi pomůžou to našim rozmluvit a že jim ten nápad zatrhne. Jenže oni mi nepomohli ANI TROCHU.

Musel jsem se tedy smířit s tím, že normální Vánoce doma mít nebudeme. Ale co mi vadilo NEJVÍC, to byl fakt, že se tam musí LETĚT. Ještě nikdy jsem v letadle NEBYL a nijak zvlášt' se mi nelíbilo, že bych se měl zavřít v nějaké plechovce.

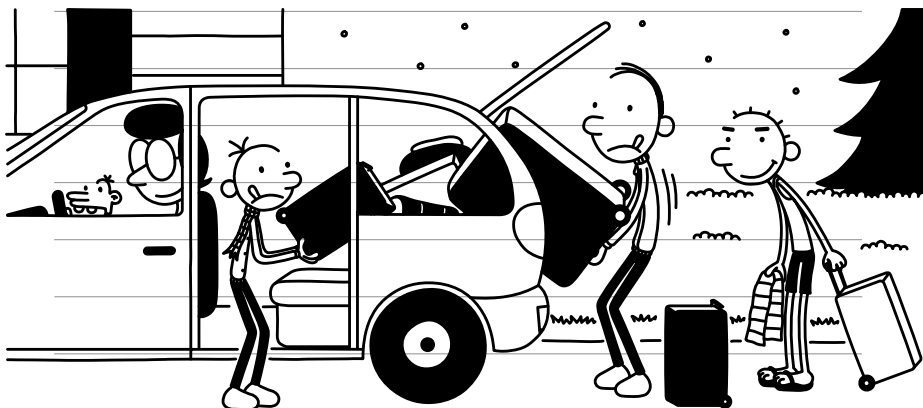

Nikomu JINÉMU to ale zřejmě problém nedělalo.
Takže dva týdny nato, ten večer, kdy jsme měli věšet
punčochy na krb a koukat v televizi na opakování
starých vánočních pořadů, jsme balili a chystali se
na ostrovní dovolenou.

Pondělí

Vyjeli jsme z domova na Štědrý den v osm ráno.
Táta byl dost naštvaný, protože chtěl vyjždět
o hodinu DŘÍV, ale máma prohlásila, že zbytečně
panikaří a že na letiště dorazíme ještě s velkou
rezervou.

Venku bylo nějakých minus pět, ale Rodrick se už
oblékl jako do tropů.

Ukázalo se, že táta měl pravdu a vážně jsme měli vyjet dřív. Na Štědrý den je snad největší provoz za celý rok, takže všechny silnice byly UCPANÉ rodinami, co jely navštívit příbuzné. A žádná skvělá sváteční nálada tam nevládla.

A aby toho nebylo málo, začalo sněžit. Pak už všichni jeli krokem. Mára s tátou se pohádali o to, kdy se mělo vyrazit z domova, a táta málem minul výjezd k letišti. Musel křižovat přes tři pruhy a to nebylo nic snadného.

Dorazili jsme na letiště a hlavní parkoviště bylo plné. To znamenalo, že jsme museli zaparkovat na levnějším parkovišti, které bylo dost daleko. Táta řekl, že nás i se zavazadly vyloží u letiště, dojede zaparkovat a dorazí za námi.

Na místě, kde můžete zastavit a někoho vysadit, panoval takový zmatek, jaký jste v životě neviděli.

Pokusili jsme se vyložit zavazadla, jenomže poldové nikomu nedovolili zastavit na víc než třicet vteřin.

Což každého stresovalo a jen situaci zhoršovalo.

